

Ροδάνθης Ανδρουλιδάκη-Πετράκη, *Η διοίκηση στην ενορία: εφαρμογή και προβληματισμοί*, Ηράκλειο 2011, 189 σ.

του π. Βασιλείου Θερμού

[Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Ψυχής δρόμοι*, τεύχος 4, Νοεμβρίου 2012, σ. 170-171]

Η συγγραφέας έχει σπουδάσει οικονομικά, τόσο σε προπτυχιακό όσο και σε μεταπτυχιακό επίπεδο. Επίσης σπούδασε και παιδαγωγικά, τομέας στον οποίο απέκτησε και διδακτορικό. Έχει διδάξει οργάνωση και διοίκηση της ενορίας στην Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία Κρήτης. Τα εφόδια αυτά πυροδότησαν το ενδιαφέρον της για έναν τομέα μελέτης τόσο καθημερινό όσο και ανεξερεύνητο.

Και το ενδιαφέρον αυτό παρήγαγε ένα παράξενο, καινοφανές βιβλίο. Δεν θα έπρεπε. Διότι παρουσιάζει και αναλύει, με επιστημονικό μεν τρόπο, πραγματικότητες γνωστές σε όλους τους κληρικούς και σε όσους λαϊκούς συνέβη να εμπλακούν σε ενοριακές δραστηριότητες. Οι οποίοι, εξ αιτίας της έμπρακτης ενασχόλησής τους, ήλθαν σε επαφή με πτυχές της ανθρώπινης φύσης τις οποίες ενδεχομένως δεν φαντάζονταν. Ίσως και να είδαν πλευρές του εαυτού τους που δεν θα ήθελαν να ξέρουν.

Γιατί ονόμασα το βιβλίο ετούτο παράξενο και καινοφανές; Διότι ζούμε σε έναν τόπο όπου ελλείπει, ως γνωστόν, ο κοινός νους. με άλλα λόγια, οι καταστάσεις που ανακύπτουν από τη συνύπαρξη και συνεργασία ανθρώπων μέσα στον εκκλησιαστικό οργανισμό, σταθερά και επί δεκαετίες αντιστέκονται στην μελέτη και σπουδή, δεν κρίνονται άξιες για επιστημονικό προβληματισμό, αλλά τα πολυποίκιλα προβλήματά τους προσπερνώνται στο όνομα της ευσεβολογίας και της χάριτος. Γι' αυτό και συνεχίζουν να καρκινοβατούν και να διογκώνονται, η δε αντιμετώπισή τους να γίνεται εμπειρικά και σπασμωδικά. Χωρίς συνολική εικόνα και δίχως εννοιολογικά εργαλεία κατανόησης των αλληλεπιδράσεων, αλλά αποσπασματικά και θραυσματικά.

Έτσι το βιβλίο της κ. Ανδρουλιδάκη-Πετράκη συνιστά ευχάριστη έκπληξη. Πέρα από τη σημειολογία, ότι το πρώτο βιβλίο στα ελληνικά που σχολιάζει τα ψυχολογικά δυναμικά της ενοριακής συνεργασίας προσφέρεται από γυναίκα(!), κατορθώνει με στρωτό λόγο και

επιστημονική τεκμηρίωση να εισαγάγει τον αναγνώστη στα 'μυστικά' των διαπροσωπικών και διομαδικών σχέσεων, με εφαρμογή στην εκκλησιαστική ζωή. Σταχυολογώ από τα κεφάλαιά του: Διοίκηση, Λήψη Αποφάσεων, Προγραμματισμός, Οργάνωση, Στελέχωση, Διεύθυνση, Ηγεσία, Ομάδες, Υποκίνηση, Επικοινωνία, Αντιθέσεις-Συγκρούσεις, Έλεγχος, Αποτελεσματικότητα, Η Ενορία ως Σύστημα.

Είναι εμφανές ότι πρόκειται για έργο κοινωνικής και οργανωτικής ψυχολογίας, η οποία επιστρατεύεται για να φωτίσει κρυμμένα και άγνωστα δυναμικά προκειμένου να υπηρετηθή καλύτερα το έργο του Θεού στην ενορία, το κύτταρο της Εκκλησίας. Για να το πούμε πιο απερίφραστα, προκειμένου να μην πορεύεται η Εκκλησία στην τύχη, να μη διεκπεραιώνει απλά την καθημερινότητα, να αποκτήσει μέθοδο και στρατηγική, να αποφεύγει παγίδες.

Θεωρώ απαραίτητο το βιβλίο αυτό να μελετηθή από όλους τους κληρικούς (επισκόπους και πρεσβυτέρους), καθώς και από ενοριακά στελέχη αλλά και απλούς συνειδητούς χριστιανούς οι οποίοι αισθάνονται την Εκκλησία σπίτι τους και την πονάνε σαν οικογένειά τους. Διότι, όπως κλείνει το βιβλίο και η συγγραφέας, «μέσα από την προσπάθεια εφαρμογής της διοικητικής θεωρίας στον ενοριακό χώρο, διαπιστώνουμε ότι οι βασικές αρχές και λειτουργίες της διοίκησης βοηθούν την Ενορία στην πραγματοποίηση του σκοπού ίδρυσής της. Συγχρόνως, όμως, εμπεριέχονται στη θεολογία της Εκκλησίας μας, οπότε ο εγκεντρισμός της στον εκκλησιαστικό βίο και στην ορθόδοξη πνευματική ζωή έχει πολλά να προσφέρει όχι μόνο στη διοικητική πρακτική της Ενορίας, αλλά και στην προσωπική ζωή, καθώς και σε όλες τις πτυχές και δομές του κοινωνικού βίου».